

MÁR
TUDOK
OLVASNI
—
2.
SZINT

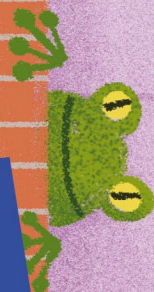

Mészöly Ágnes

LÉNA ÉS A HUSZON- HÁROM HERCEG

Maros Krisztina rajzaival

MÓRA

Mészöly Ágnes

LÉNA ÉS A HUSZONHÁROM HERCEG

MÓRA KÖNYVKIADÓ

Nem is olyan messze, nem is olyan rég élt egy kislány. Lénának hívták. Egy városi bérház legfelső emeletén lakott. A ház lakói csak úgy nevezték a családját, hogy „a szeleburdi Szekeresék”, mert mindenkinek volt valamilyen érdekes szokása. Apa reggelente felhúzta a futócipőjét, és körbefutotta a kerületet. Lóri, Léna bátyja folyton

valami találmányon törte a fejét. Marci, aki két évvel volt fiatalabb Lénánál, mindenre énekelve válaszolt. Anya rajongott a növényekért. A lakás tele volt cserepekbe, fazekakba, csészékbe ültetett kis levelű, nagy levelű meg óriási levelű örökzöldekkel.

Ám a legfurcsább családtag Bélapapa volt. A legfelső emelet fölött lakott, a bérház padlásán, könyvektől roskadozó polcok és műszerek között. Régen egy híres iskolában tanított. Ismerte az összes állatot a világon, és nemcsak azt tudta, hogy százhuszonhat fajta hangya él Magyarországon, hanem azt is, melyik hangyafajnak mi a neve, mekkora bolyt épít, és miről lehet megismerni.

Csak Léna nem volt különleges. Szerette a pörgős szoknyákat, az unikornisokat és a hercegnős meséket. Örült volna, ha tarthat egy kutyát vagy legalább egy hörcsögöt, mint Juli, a padtársa, de a szülei hallani sem akartak erről.

- Így is elég nagy a felfordulás a lakásban!
- mondták, ha szóba hozta a dolgot.

Egy áprilisi délután anya fura csomaggal állított haza. A karvastagságú, papírba csomagolt henger alja félbevágott, vízzel teli palackba volt dugva, a tetejéből meg keskeny, harsányzöld levelek kandikáltak ki, amelyeket fehér csíkok díszítettek.

– Képzeljétek, a munkatársaimmal egy tó mellett ebédeltünk – mesélte lelkesedve. – Teli volt növényekkel: volt tavirózsa, lizinka, békabuzo-

kar-vas-tag-sá-gú

bé-ka-bu-zo-gány

gány... Az jutott az eszembe, hogy csinállok itt, a lakásban egy icipici tavat. Ha arrébb tolom a nagy fikuszt, oda, az ablak melletti sarokba elfér majd.

– Ablak alatt kerti tó, ó, ó, o-o-ó – énekelte máris Marci.

– Haza is hoztam néhány tő zebracsíkos kákát – folytatta anya. – A hétvégén vehetnénk egy megfelelő műanyag kádat az áruházban.

zeb-ra-csí-kos

– Szombaton futóverseny van, de vasárnap segíték – mondta apa, aki mindenben támogatta anyát.

– Összedobok egy automata víztisztító rendszert – nézett fel a telefonjából Lóri. – Mindjárt megrendelem az alkatrészeket.

Csak Léna szomorkodott csendben. Néhány napja ugyanis azért nem engedte anya és apa,

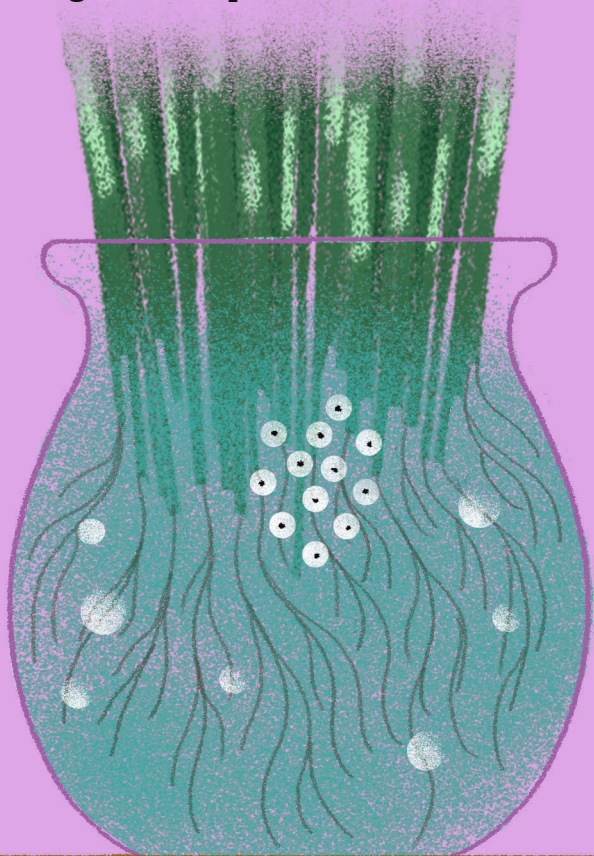
hogy befogadja a parkban kóborló kiscicát, mert már egy talpalatnyi hely sincs a lakásban.

– Nem hiszem, hogy ez jó ötlet – kezdte óvatosan Bélapapa. – Egy tő rendkívül bonyolult...

– Te mindenben csak a nehézséget látod – sértődött meg anya. Duzzogva kicsomagolta a kákát a papírból, beleállította a legnagyobb üvegvázába, és feltette Léna íróasztalára, mivel máshol már nem volt hely. Aztán apával nekilátott vacsorát főzni, a gyerekeket pedig elküldte leckét írni.

Léna rosszkedvűen könyökölt a számtanfüzet felett, és jobb híján a vázába állított kákát bámulta. Egyszer csak furcsa dolgot vett észre. A növény szárára tapadva, a szanaszét ágazó gyökök felett egy marok borsszemnyi, áttetsző gyöngyöcske lebegett, közepén fekete résszel.

bors-szem-nyi

- Hát ez meg mi? Talán ez az a csomó, amit a kákán szoktak keresni? - kérdezte magától a kislány. De mivel nem tudta a választ, inkább nekilátott a házi feladatnak.

Másnap, leckeírás közben megint a gyöngyöcskéket nézegette. A fekete pontok megnőttek az átetsző burkok közepén... A kislány óvatosan belenyúlt a vázába, és megérintette a gyöngycsomót.

Mintha vizes lufihoz vagy a tükörtojás sárgájához
nyúlt volna.

„Meg kellene mutatni a többieknek” – gon-
dolta, de aztán elfeledkezett a dologról. Holnap-
után úgyis megveszik anyáék a benti-kerti tónak
való edényt, és elviszik az asztaláról ezt a buta nö-
vényt.

